

Twée gedichten

MARIJE KOS

96

Groene Man

eerder danste hij nog
op de fratsen van de wind
op de maat van de regen

als laatste van zijn generatie

gestrekt groen lag hij
in mijn rechterooghoek
daar heb ik oog voor

voor rouwende bomen
verschoten mos en
treurend struikgewas

de ziel van het bos is weg
wolken spannen samen
en de wind huilt

regen laat zich gaan
geen moment om stil te staan

Illustratie: Demian.

Stille liefde

iedere dag
kwam ik hem tegen
robuust als een kerel
toch vrouwelijk gesierd

de honden
een perfecte smoes
om de deur uit te gaan
geen woord
werd er gewisseld tussen ons
geen woord

ooit probeerde ik
om hem aan te spreken
de woordloosheid verbrekend
die ons verbond

wat was erger?

de stilte daarna

of het geklater van
hondenpis tegen zijn
prachtige beukenbast

